

Από τον **Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη**

Δηλαδή πάει τελείωσε; Αυτό ήταν; Δεν θα ξαναμιλήσουμε; Δεν θα γελάσουμε ξανά; Ούτε θα αγαπήσουμε κι ούτε θα κάνουμε πάλι όνειρα σαν εκείνα που κάναμε κάθε βράδυ στα καλοκαίρια των παιδικών μας χρόνων τότε που πετούσαμε ανάμεσα στη γη και στα άστρα;

Δεν θα βαδίσουμε ξανά στο δρόμο με τις γροθιές υψωμένες και το πείσμα να ξεχειλίζει μαζί με το δίκιο και τη σιγουριά της νίκης;

Δεν θα πιάσουμε τα βιβλία με μεράκι για να γνωρίσουμε τους εαυτούς μας, τον κόσμο και τους ανθρώπους;

Δεν θα ομορφύνουμε τους εαυτούς μας, τον κόσμο και τους ανθρώπους; Αλλιώς πώς θα μπορέσουμε να τους κάνουμε πιο φωτεινούς;

Θα ζούμε από δω και πέρα στη θλίψη, τη δυστυχία και την ανημποριά; Ωστε δεν μπορούμε λοιπόν να κάνουμε τίποτα; Ηττηθήκαμε από τους εαυτούς μας και όσους μας περιβάλλουν και φροντίζουν πριν από μας, για μας, χωρίς εμάς;

Τους παραδώσαμε τα κλειδιά έτσι; Χωρίς ούτε μια βλαστήμια;

Είπαμε το μεγάλο «ναι» αντί να πούμε το μεγάλο «όχι»;

Και τι θα πούμε αύριο στα παιδιά μας; Τι θα πούμε στους παππούδες και στις γιαγιάδες μας; Σε όλους αυτούς που μάτωσαν σε κελιά, σε ξερονήσια, που περπάτησαν με τα γόνατα σε τριβόλια; Σε όλους αυτούς που θυσιάστηκαν με τη βεβαιότητα ότι η θυσία τους δεν θα πάει χαμένη;

Θα τους πούμε πως δεν μπορέσαμε; Κι εκείνοι γιατί μπόρεσαν;

Τι θα πούμε στους μαθητές μας; Ότι τους διδάσκουμε το ψέμα και την υποκρισία; Ότι είμαστε μόνο λόγια παχιά και κούφια που δεν τα νιώθουμε και δεν τα εννοούμε;

Θα αναφωνήσουμε: ναι μεν αλλά; Για να ξεγελάσουμε ποιον;

Θα καλυφθούμε πίσω από τις όποιες ηγεσίες τις οποίες εμείς οι ίδιοι έχουμε επιλέξει;

Ή μήπως θα αρχίσουμε τις ευχές και τα «μακάρι»; Τα «πρέπει» και τα «ίσως θα ήταν καλύτερα»;

Ας κρατήσουμε λοιπόν το λίγο, το τίποτα, το εφικτό αφού αυτό μας αξίζει κι ας αφήσουμε το «όλον» για τους «ωραίους» και τους «μεγάλους», γι' αυτούς που κυνήγησαν το όνειρο μέχρι το τέλος και έκαναν τον αγώνα στάση ζωής.

Ας αφήσουμε το όραμα για τους μάγκες κι εμείς ας ζήσουμε στη μιζέρια και στην ομίχλη.